

Et propterea quod sanguis ille rarefactus plus loci requirat quam in cordis concavitatibus habet, cum vehementia quadam in duas has arterias intrat, efficiens hac ratione ut illæ inflentur & attollantur eodem tempore ac cor; estque hic motus, tam cordis ac arteriarum, qui pulsus vocatur.

Illico postquam sanguis ita rarefactus cursum suum in arterias accepit, cor detumescit, molle, & longum redditur, propterea quod non nisi parum sanguinis in ejus cavitatibus manet; & arteriæ itidem detumescunt, partim propter externum aërem, qui magis illorum ramos quam cordis appropinquans, efficit ut sanguis quem continent refrigetur, & condensetur; partim etiam, quia continuò tantum fere sanguinis ex illis effluit, quam intrat. Et quamvis, quum non amplius sanguis cordis versus arterias adscendit, videatur illum quem continent versus cor iterum descendere debere, tamen ullo modo ejus concavitates intrare non potest; propterea quod exiguae membranæ, quæ in harum arteriarum introitibus sunt hoc impediunt. Sed alius ibi ex vena cava & arteria venosa ingreditur, qui ibi eadem ratione ut prior se dilatans, cor & arterias iterum moveri efficit; & ita pulsus eorum perpetuus est, dum animal vita fruitur.

XI.
Qualis sit
motus au-
ricularum
cordis, &
qualis sit
causa fa-
brica earum.

Quod ad partes illas quas *auriculas cordis* vocitant, illæ motum ab ipso diversum habent, sed qui eum proxime sequitur: simul ac enim cor detumescit, duæ magnæ sanguinis guttæ in ejus cavitates decidunt, una ex auricula dextra, quæ venæ cavæ extremitas est, altera ex auricula ejus sinistra, quæ est venæ arteriosæ extremitas, quo mediante auriculæ detumescunt; & cor ac arteriæ quæ immediate post intumescunt, motu suo aliquantisper impediunt, ne sanguis, qui in venæ cavæ & arteriæ venosæ ramulis continetur, succedat ad auriculas illas implendas; qua de causa intumescere non incipiunt, nisi post-

